

မောင်လှမျိုး

(သင်းချောင်းမြို့)

အသည်းကွဲမင်းသား

ရက်တွင် ၁ ဖွဲ့ဝေသနာမျှ ၁

အသည်းကွဲမင်းသား

(၁)

အပူရပ်ကို
ဟန်လုပ်လို့ပြုံး
မာန်ထုပ်တွေ
ပြေကာကျ
ဘဝဆိတ်သုဉ်း။ ။

လူဖြစ်လာရတာ ကိုက အသည်းကွဲဖို့များလား၊ တွေးတောမိရင်းမှ
ကြေကွဲဝမ်းနည်းမိသည်။

အသည်းကွဲပြီဆိုတာနဲ့ ရှိရှိသမျှသော ဘဝ၏ အားမန်တွေ
လျော့ပါးခွေကျသွားရသည်ဟု ယခုမှ ကျွန်တော်သိ၏ ။ ခံစားမိမှ သိရလေခြင်း၊

ခံစားသိဆိုတာက မခံစားဖူးသူ မသိနိုင်။ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ ခံစားရခါမှ
ထိုအတိုင်းအဆကို သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် မည်ရွှေ့မည်မျှ ခံစားနေရပါသည်ဟု မည်သူ့ကိုမျှ ကျွန်တော်
ဖွင့်မပြော။ ခံစားနွမ်းကြေရသည့်ပမာဏကို မည်သူမျှ မမြင်သာနိုင်သော်လည်း

နည်းနည်းပါးပါး သိကြစေလိုခြင်းငှာ တစ်ခွန်းတည်းသော ရင်ပွင့်စကားကို သူငယ်ချင်းတချို့အား ကျွန်တော်ပြော ဖြစ်သည်။

“ငါ အသည်းကွဲနေတယ်ကွာ”

“ဝါဝါဝင်းက မင်းကို မုန်းသွားလို့လား..” ဟု သူငယ်ချင်းချစ်ခင်က တအံ့တဩမေး၏။ “မုန်းသွားတာထက် ဆိုးတယ်”...ဟု ကျွန်တော် ပြန်ဖြေဖြစ်သည်။ “ဟို..ဟို.. နောက်တစ်ယောက် အပေါ်များ အာရုံပြောင်းသွားလို့လား”..ဟု ချစ်ခင် ထပ်မေး၏။

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလျက်..

“အဲဒါမျိုးဆိုလည်း ငါ့ထက်သာလွန်သူကို အာရုံညွှတ်သွားတဲ့အတွက် ငါ ...မဒိတာ ပွားနိုင်ပါတယ်”

“ဟာ..အဲဒါဆိုလည်း ဘာဖြစ်တာလဲ ငွေမိုးရယ်၊ ငါ့ကို သေသေချာချာ ပြောပြစမ်းပါ”

“ပြောပြီးပြီလေကွာ၊ ငါ..အသည်းကွဲနေပါတယ်လို့”

“အင်းလေ..ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ကွဲရတယ်ဆိုတာ ငါသိချင်တာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါမိပြန်သည်။ ပြီးမှ..

“ဘာကြောင့်ဆိုတာ ငါပြောလို့ မင်းသိရရင်တောင် ငါခံစားရသလောက်ကို မင်းသိမှာ မဟုတ်ဘူး..အေး...မင်းက သိနိုင်ပါတယ်ဆိုရင်တောင် ဒါလေးများလို့ မင်းထင်မြင်နေရင် ကွဲနေတဲ့ ငါ့အသည်းပိုပြီး ကြေမွသွားလိမ့်မယ်”

“ငါ့ကို မပြောချင်ရင်လည်း တခြားတစ်ယောက်ကို ပြောပြပေါ့၊ ဘုန်းသန်းတို့၊ ဇော်ကိုတို့ကို ရင်ဖွင့်ပေါ့၊ ရင်ထဲမှာရှိရှိသမျှ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင်

ခံစားရတာ နည်းနည်းသက်သာတာပေါ့”

“ဒီကောင်တွေကိုလည်း ငါပြောပြီးပါပြီ”

“ဘာပြောပြီးတာလဲ”

“ငါ..အသည်းကွဲနေတယ်လို့ ပြောပြထားတာပေါ့”

“အဲဒါပဲ ပြောတာလား”

“အင်း..”

“ဒီထက်ပိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ မင်းမပြောချင်တာလဲ”

“ကွဲနေတဲ့အသည်းကို ပြန်ကောင်းသွားအောင် ကုသရမယ့်ဆေးက
ဈေးကြီးလွန်းလို့ပါ”

ချစ်ခင် ခေါင်းကုတ်လေ၏။ စိတ်ဒဏ်ရာရနေသော
ဝေဒနာသည်တစ်ဦးကို ကြည့်သကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ကို သူကြည့်၏။

ကျွန်တော်လည်း (ထိုအကြည့်ကို မသိဟန်ပြုကာ)
သူရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နေပြလိုက်သည်။ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ
အရူးရောဂါတစ်မျိုးပဲလေ။

(၂)

“အသက်တွေလည်း သုံးဆယ်ပြည့်တော့မယ်၊ အခုထိ
လက်မထပ်နိုင်သေးဘူး၊ ငါ စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီ ..မောင်”

ထိုသို့သော ချစ်သူစကားလောက်မျှဖြင့် ကျွန်တော် အသည်းမကွဲပါ၊ ဒါ
ပြောနေကျ စကား။

သူ့လခက ရှစ်သောင်းကျပ်။ ကျွန်တော့်လခက တစ်သိန်းကျပ်။

ဘွဲ့ရပညာတတ် ချစ်သူနှစ်ဦး ထိုမျှသောဝင်ငွေဖြင့် စုံမှိတ်လက်ထပ်ကာ
ခြီးခြံချွေတာပြီး အိမ်ခန်းလေးငှားနေနိုင်ရုံဖြင့် တူနှစ်ကိုယ် ဆုံစည်းနိုင်ပါသည်။
သို့သော်..ဒါပေမယ့်၊ ပွားစီးလာဦးမည့် နောင်ရေးလေးတွေကို ထည့်မတွေး၍ မဖြစ်၊
နှစ်ယောက်စလုံး ဆယ်ကျော်သက်များမဟုတ်ကြ။

“နာမည်ကသာ..ငွေမိုး။ မောင့်နာမည်နဲ့၊ မောင့်အခြေအနေနဲ့ကတော့
တခြားစီပဲနော်..ဟဲ့.ဟဲ့”

ဒါလည်း ချစ်သူနောက်ပြောင်နေကျ စကား။ ထိုစကားကြောင့်လည်း
အသည်းကွဲစရာမလို။

*

ကျွန်တော် အသည်းကွဲရမည့်ညနေက မိုးတွေ အုံ့မှိုင်းနေလေသည်။
ကောင်းကင်၌ မိုးသားတွေ အုံ့မှိုင်းနေခြင်းမဟုတ်။ ချစ်သူမျက်နှာ
ကြည်ပြာကောင်းကင်၌ အားငယ်စိတ်များ ယှက်သန်းလျက် မှုန်ကုပ်အုံ့မှိုင်းနေခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဝါ၊ ဘာအလိုမကျလို့လဲ”

စကားမတုံ့ပြန်။ အမှားရုပ်ဟန်များ ရှိနေလေသလားဟု ကျွန်တော်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ်ရသေး၏ ။ (ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ရာကုမ္ပဏီမှ
အလုပ်ပြီးစီးသည့်ညနေတိုင်း ဤကားမှတ်တိုင်တွင် ကျွန်တော် လာစောင့်နေကျ၊
အလုပ်ဌာနတွင်လည်းကောင်း၊ သူ့ရှေ့မှောက် တွင်လည်းကောင်း၊ ဒီနေ့အဖို့
မည်သည့်အမှားမျှ ကျွန်တော်မကျူးလွန်ထား။) ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ်ပြီးမှ

အပြစ်ကင်းသူ၏ အကြင်နာလေပြေစကားဖြင့် ချစ်သူ၏ ပခုံး နွဲ့ဆီသို့ တိုးကပ်ကာ ထပ်မံ၍ မေးမြန်းလိုက်မိသည်။

“ငါ..ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းစုလျက် မူနွဲ့ရုံမျှ ပြန်ပြောသော စကားသံမျိုးမဟုတ်၊ ပျားအုံကို တုတ်နှင့်ထိုးလိုက် သည့်အခါ အံ့တက်လာသည့် ပျားကောင်များကဲ့သို့ ဒေါသအဟုန်တို့ဖြင့် ပျံ့တက်ထွက်ပေါ်လာသည့် ရန်ဘက်စကား။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ လေသံကိုက ဒဿဂီရိဖနောင့်ပေါက်သလောက် ပြင်းထန်နေတယ်လေ”

အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားအစွန်းလေးဖြင့် သူ ဖိကိုက်၏ ။
သေချာပါသည်။ ချစ်သူ စိတ်ဆိုးနေလေခြင်း။

“မောင့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးသာ ပြောတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မောင့်ကို မျက်စောင်းထိုးရတာလဲ”

သူ့လက်ဆွဲအိတ်လေးကို ကျွန်တော်ရှေ့သို့ ဆောင့်ခနဲ ထိုးပြလျက်..

“ဒီအိတ် ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”

ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးထားသည့်အိတ်၊
သူမြတ်နိုးပါသည်ဆိုခဲ့သော ကျွန်တော့်ကိုယ်ပွား။

“သုံးထောင်”

“ငါးသောင်းတန်လောက် ဝယ်ပေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

အုံ့မှိုင်းမှိုင်းကောင်းကင်ထက်မှ မိုးရွာချလိုက်သကဲ့သို့ ကျွန်တော် ခံစား
စို့ရွသွားရသည်။

(ရွာသွန်းလိုက်သည်မှာ .. အက်စစ်မိုး)။

“မောင့်ကို သိက္ခာချလိုက်တာလား..ဝါ”

“မောင်ထင်ချင်သလို ထင်တော့၊ နေရထိုင်ရတာ သိပ်မျက်နှာငယ်တယ်၊
ကိုယ့်ချစ်သူဆီ ဖုန်းဆက်တာတောင် အလုပ်ကဖုန်းနဲ့ လှမ်းလှမ်းဆက်နေရတယ်၊
ကြာတော့..ဘေးက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ပြောတာပေါ့။ အလုပ်ကဖုန်းနဲ့
ဆက်ရတော့ အောက်တာပေါ့တဲ့။ နင့်ချစ်သူကို ဟမ်းဖုန်းဝယ်ပေးခိုင်းပါလားတဲ့။
လက်ကိုင်အိတ်ကလည်း သူငယ်နှပ်စားအိတ်တဲ့၊ လေး ငါးသောင်းတန်လောက်မှ
နင့်ရပ်နဲ့ လိုက်ဖက်မှာတဲ့၊ နောက်သလို ပြောင်သလို ပြောကြတာ၊ ကြားရတာ
စိတ်ဓာတ်ကျတယ်”

“မောင့်ကို အပြစ်တင်နေတာလား ဝါ”

မျက်နှာလွှဲလေ၏ ။

“ဘေးစကားဆိုတာ အရေးထားစရာမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့
တမင်နောက်ကြပြောင်ကြတာ နေမှာပါ”

“နောက်တယ်ပြောင်တယ်ပဲ ထားပါတော့၊ မောင်ကရော၊
တကယ်ဝယ်ပေးနိုင်လို့လား၊ မောင်သာ .ဟမ်းဖုန်းလေး ဝယ်ပေးထားပြီး
လေးငါးသောင်းတန် လက်ကိုင်အိတ်မျိုး ဝယ်ပေးထား နိုင်ရင် ဘယ်သူမှ
နောက်မှာပြောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်တယ်ပြောင်တယ်ဆိုတာ မလေးစားခြင်း
တစ်မျိုးပဲ။ ဘယ်လေးစားကြပါ့မလဲ။ အဟန့်အတားမှ မကြီးမားတာ”

ကျွန်တော် ရင်ဆို့ရသည်။ အသည်းနင့်ရသည်။

“ငါ..ကလေးသာသာစကားမျိုးတွေ ဘာကြောင့် ပြောနေရတာ လဲ။

နှစ်ယောက်ဘဝ ထူထောင်ဖို့ မောင်..ကြိုးစားနေတယ်လေ”

“ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးမလုပ်ဘဲ သူများဆီမှာ ဝန်ထမ်းလုပ်နေမှတော့ ငါးသောင်းတန်အိတ် မပြောနဲ့ စက္ကူအိတ်တောင် ကောင်းကောင်းကန်းကန်း ကိုင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဟမ်းဖုန်းဆိုတာ ဝေးရော”

ကျွန်တော် တက်ခေါက်မိမလိုဖြစ်ရသည်။ တက်ခေါက်သံ ထွက်သွားမည်စိုးသဖြင့် အပေါ်အောက်သွားနှစ်ခုအကြားသို့ လျှာဖျားကို ထိုးသွင်းပြီး ဖိကိုက်လိုက်ရ၏ ။

“ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းကောင်းနဲ့ မောင် နေထိုင်ကြိုးစားနေတာကို ဝါ..မနှစ်မြို့တော့တာလား”

“ကျောက်တုံးကြီးတွန်းနေတာ ချွေးတပြိုက်ပြိုက်နဲ့ ကြာပြီ..မောင်၊ ဘယ်လောက်ချွေးရွဲ့ရွဲ့ ကျောက်တုံးမရွေ့ရင် အလကားပဲ”

ခေတ်ကာလက အချစ်ကိုပင် ပြာချလိုက်လေသလား၊ ရိုးသားကြိုးစားမှု၏ အရှိန်အဝါကိုပင် နှေးကွေးလွန်းသည်..ဟု သူ စွပ်စွဲရက်လေပြီ။

“မောင်..စုစုဆောင်းဆောင်း လုပ်နေတယ်လေ..ဝါ၊ ဘယ်သူမဆို ချစ်တဲ့သူကို အကောင်းစား အမြင့်စား မပေးချင်တာ မရှိပါဘူး”

“မူးစု၊ ပဲစုနဲ့ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး”

ပြောရက်..ပြောထွက်လေသည်။

“မောင်..လိုက်မပို့နဲ့တော့”

တစ်ခွန်းတစ်ပါး တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်တော်ကို ထုတ်ပြန်လျက် ဆိုက်ရောက်လာသော ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ သူတက်သွား၏ ။

ကားမှတ်တိုင်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုညနေက ကျွန်တော် စတင်အသည်းကွဲခဲ့ရ၏ ။

ချစ်သူ၏ ချိုးနှိမ်စကားသည် အမုန်းဖြင့် ခုတ်ပိုင်းလိုက်သည့်
ဓားလက်နက်ထက် နှလုံးသားကို ပို၍ ကွဲရှုကြေမွစေလေ၏။ သူမို့..ပြောထွက်သည်၊
ပြောရခက်သည်။

*

နောက်ရက်များ၌ လာမကြိုရန် သူပြော၏။ ပြောလျက်လာကြိုလျှင်
သူ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့ဟု စကားကြမ်းကြမ်းဖြင့် ဟန့်တားခြိမ်းခြောက်ပြန်လေသည်။

ချစ်သူစင်စစ်ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် ကျွန်တော် ဒေါသမထားရက်။
သောကပွားလျက်သာ ရင်နှင့်ကြေကွဲနေရသည်။

*

အသည်းကွဲရခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းကို ဘယ်မှာ .. ဘယ်လို
ကျွန်တော် ရင်ဖွင့်နိုင်ပါ့မလဲ။ အကုန်အစင် ပြောပြမိခဲ့သည်ထား။ ချစ်သူကို
အပြစ်တင်ကြမည့် .ကိစ္စ။

ထို့ပြင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် သိမ်ငယ်စေမည့် အကြောင်းအရင်း။

ထို့ကြောင့် အသည်းကွဲနေပါသည်ဟူသည့် သတင်းခေါင်းစဉ်မှတစ်ပါး
အချက်အလက်ပြည့်စုံမည့် သတင်းအသေးစိတ်ကို ကျွန်တော် မထုတ်ပြန်။
ချစ်သူအပေါ် သူတစ်ပါး ဝေဖန်အထင်သေးလေအောင် လုပ်ကြံလေသောသူ
ကျွန်တော် မဖြစ်လို။

*

(၃)

“မောင်”

တစ်လတိတိ မောင်မိုက်ခဲ့သည့် ကျွန်တော့်ဘဝ..အကာလ။ ယခုမှ
လပြည့်ညကို တွေ့ခွင့်ရသည်။

“ဝါ...ဝါရယ်..။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

“ဘာကို ကျေးဇူးတင်တာလဲ”

“မောင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်လို့ပေါ့။ ဝါအသံလေးကို ကြားခွင့်ရလို့ပေါ့”

“ဆောရီး..မောင်။ ဝါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဝါကို မောင်လာကြိုနော်
အခု”

နေဝင်တော့မည့် ညနေခင်းသည် အသည်းကွဲနေခဲ့သူ ကျွန်တော့်အဖို့
မနက်ဖြန်အတွက် အရုဏ်ဦး။

*

“ဟမ်းဖုန်းလည်း မကိုင်ချင်တော့ဘူး လေးငါးသောင်းတန်အိတ်လည်း
မလိုချင်တော့ဘူး၊ မောင့်ဘာသာ ပုံမှန်ကြိုးစား၊ ဝါလည်း ပိုပြီး
ချွေတာကြိုးစားတော့မယ်၊ လိုအပ်ရင် ဆံဖြူသွားကျိုးတဲ့အထိ မောင့်ကို

စောင့်ပါ့မယ်။ ပြောမှားဆိုမှားတွေအတွက် ဝါကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ခွင့်လွှတ်စရာတောင် မလိုပါဘူး၊ ခေတ်နဲ့အချစ်နဲ့ ဝါ..ရောနှောသွားတာ မောင် သိပါတယ်၊ အပြစ်မယူဘူး၊ အဲဒါကြောင့် တောင်းပန်စရာမလိုဘူး”

“ကျေးဇူး”

ဘာကြောင့် ဘယ်လို ပြောင်းလဲပြေလျော့သွားသည်ကို သိချင်သော်လည်း မမေးဝံ့။

ကားမှတ်တိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ချစ်သူက..

“မနေ့က အဲဒီ နားမှာ ကောင်မလေးသုံးယောက်၊ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု ဒီဇိုင်းနဲ့၊ ပြီးတော့..ဟမ်းဖုန်းကိုယ်စီနဲ့၊ ပြီးတော့..ဝါ လိုချင်တဲ့အိတ်မျိုး သူတို့ပရုံးပေါ်မှာ တွေ့တယ်”

“ဪ”

“ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလည်း မဟုတ်၊ ဌာနဆိုင်ရာဝန်ထမ်းလည်း မဟုတ်၊ အနုပညာအလုပ်ကို လုပ်နေသူလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူတို့ အဲဒီ လိုပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြတာကိုကြည့်ပြီး..ဝါ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေ မပိုင်ချင်တော့ဘူး၊ မလိုချင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ချွေး ကိုယ့်ညာဏ်မပါဘဲနဲ့ ဖိနပ်ကောင်းကောင်းတောင် ဝယ်မစီးတော့ဘူးလို့၊ ဝါ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်.. ပြီးတော့ မောင့်ကို အရမ်းသတိရမိတယ်၊ တစ်နေ့လုံး မောင့်ကို..ပြောမိဆိုမိတာတွေပြီး ငိုမိသေးတယ်”

“မငိုပါနဲ့၊ ဒါ..ငိုစရာမဟုတ်ဘူး။ ငိုမယ့်မျက်ရည်တိုင်းကို အင်အားအဖြစ် မွေးမြူလိုက်တော့။ ကျောက်တုံးကြီးရွေ့အောင် မောင်လည်း အားစိုက်ပါ့မယ် ဝါရယ်”

ချစ်သူလက်ဖဝါးနုကို ပြုစုကိုင်တွယ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် အသည်းကွဲခဲ့ရသည့် ရက်များအကြောင်း သူ့ကို ပြောမပြချင်တော့ပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ “အသည်းကွဲတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ” ဟု
သူမေးမြန်းခဲ့လျှင် ကျွန်တော့် ခံစားမှု အတိုင်းအဆကို သူသိအောင် ကျွန်တော်
ပြောပြနိုင်စွမ်းရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။ သိလည်း မသိစေချင်။

ထို့ပြင်..

အသည်းကွဲခြင်းဆိုသည့် ဝေဒနာကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ချစ်သူကို
မကြုံတွေ့စေလို။ (ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်တော် အသည်းကွဲသည့်အကြောင်း၊ ချစ်သူကို
ပြောမပြလိုက်ပါနှင့်၊ သူ ..စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ)။

(၂၀၁၀ ၊ မေ Fashion Image)

*

ပြန်ကဟက်ကြိုး

(၁)

“မင်း..ရူးနေပြီ နန္ဒ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အစွဲအလမ်းကြီးက မင်းကို ဒုက္ခပေးနေပြီ”

ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်နေသည့် သူငယ်ချင်း အာကာဦးကို ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါ။ သူ စေတနာအပြည့်ဖြင့် ပြောနေသည်ဟု ကျွန်တော်သိသည်။ သူတင်မဟုတ်။ အခြားသော သူငယ်ချင်းတွေလည်း သူ့ကဲ့သို့ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင်၊ စေတနာကြီးကြကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကျွန်တော့်လို ခံစားစွဲလမ်းမှုမျိုး သူတို့အားလုံးဆီမှာ မရှိကြသဖြင့် အပြစ်တင်နေကြသည်ဟု ကျွန်တော် ခံယူပါသည်။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ကဲ့သို့ သူတို့ မခံစားဖူးသဖြင့် (ကျွန်တော့်ခံစားမှုအတိမ်အနက်ကို သူတို့ မသိမြင်နိုင်ကြသဖြင့်) မစာမနာ ဝေဖန်နေကြခြင်းဟု ကျွန်တော် သဘောထားဖြစ်သည်။

စာနာမှုဆိုတာက တစ်ဖက်သား၏ ခံစားချက်ကို သိမြင်တတ်ပါမှ ထွင်းဖောက်မြင်ကြည့်တတ်ပါမှ ထားရှိနိုင်မည့် ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးဟု ကျွန်တော် နားလည်ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်သူငယ်ချင်းကိုမျှ ကျွန်တော် စိတ်မဆိုး။ သူတို့ မြင်သာနားလည်ရန်ကိုသာ ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေမိသည်။

“ရည်းစားတစ်ခါမှ မထားဖူးလို့၊ တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးလို့ တမ်းတမ်းစွဲနေရတာ ပါဆိုလည်း တော်သေးတယ်၊ အခုဟာက ဘာမဟုတ်တဲ့

မိန်းမတစ်ယောက်ကို”

နံရံမာမာတစ်ခုဖြင့် လက်သန်းဖျားလေးကို ကိုင်ရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ အာကာဦး၏ စကားကြမ်းကြီးက ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံး၏ အစွန်အဖျားလေးကို ဖြန်းခဲမြည်အောင် ကိုင်ရိုက်လိုက်သည်ဟု ခံစားရသည်။ နာကျင်ရ၏ ။ ပြောရက်လိုက်တာ။

“ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမလို့တော့ မပြောပါနဲ့ အာကာရယ်။ ခိုင်ပွင့်ကို မင်းတို့ ကြည့်လို့မရရင် တောင် ခိုင်ပွင့်က ငါ့ချစ်သူဆိုတာလောက်တော့ သိထားပေးပါကွာ”

အာကာ ကျွန်တော့်ကို ဘုကြည့်ကြည့်၏ ။ နှုတ်ခမ်းကို တိခန့်နေအောင် ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အခြားတစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်သွား၏ ။

*

ခိုင်ပွင့်ကို အိပ်မက်များထဲမှာ အရင်မြင်တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ပေါင်းများစွာထဲမှ မြင်တွေ့ခဲ့ပြီးပါမှ အပြင်အပမှာ ကြုံဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက် ထူးဆန်းလိုက်သလဲ။

ခိုင်ပွင့်ကို တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော့်မှာ အရူးအမူးစုံမက်မိသည်။ ကျွန်တော့်လိုအဖြစ် အပျက်မျိုး လူတော်တော်များများ ဖြစ်ဖူးချင်မှ ဖြစ်ဖူးကြပေမည်။

သို့သော် ထူးဆန်းသော ချစ်မေတ္တာရေစက်ဟူသည်ကား လောကသံသရာ၌ ရှိတတ်စမြဲ။ (ဒါလည်း ကြုံဖူးမှလက်ခံနိုင်သည့် ကိစ္စဟု ကျွန်တော် နှလုံးသွင်းပါသည်။) ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းတိုင်း၏ ဝေဖန်ဟန့်တားမှုများကို အပြစ်မတင်မိ။ စိတ်မဆိုးမိ။ ကျွန်တော့်အပါ်တွင်သာ

နားလည်ပေးပါရန် အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ဖြေရှင်းပြောပြနေမိခဲ့သည်။

“သံသရာမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူဆိုတာ ငါပဲသိတယ်..မင်းတို့ မသိနိုင်ဘူး”

“မင်းက ဇာတိသရဉာဏ်ရနေလို့လား” ဟု သူငယ်ချင်းဝင်းထွဋ်က ခန့်တဲ့တဲ့ မေး၏ ။

“အဲဒီ လိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ အိပ်မက်တွေ အများကြီးထဲမှာ ခိုင်ပွင့်နဲ့ငါ ခဏခဏ ကြုံဖူးခဲ့ပါတယ်ဆို..။ သူ့ကျောကုန်းအထက်နားမှာ အမှတ်လေးတစ်မှတ် ရှိနေတာတောင် မရင်းနှီးခင်ကတည်းက ငါကြုံသိနေတာ။ အခု ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြတော့ မေးကြည့်တာ..အဲဒီ အမှတ်လေး တကယ်ရှိနေတယ်”

“တော်ပါတော့ နန္ဒရယ်. ”ဟု ဝင်းထွဋ် ပြော၏ ။ ကျွန်တော် နှုတ်ငုံနေရသည်။ အာကာဦးက..

“ခိုင်ပွင့်ကို မင်း..နိုက်ကလပ်များ တွေ့ခဲ့တာနော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်၏ ။

“သူ ပွေပွေရှုပ်ရှုပ်နေခဲ့ဖူးတာလည်း မင်းသိတယ်၊ မိန်းကလေးတန်မဲ့ အလောင်းအစားလည်း လုပ်တတ်တာ မင်းသိတယ်၊ အဲဒါကို မင်းက အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ်ပါ ရည်စူးနေတယ်ဆိုတော့ မင်း ..ရှူးနေလို့ပဲ”

“ငါ ချစ်တာကိုး..ပြီးတော့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ အတိတ်က သံယောဇဉ်ကို ငါ ပိုပြီး ဦးစားပေးနေမိတာပါ”

“ငကြောင်”

အာကာဦး၏ ရှုံ့မဲ့စွာခေါ်ဝေါ်လိုက်သည့် ကျွန်တော့်..နာမ...။

(၂)

“နန်”

ခိုင်ပွင့်က ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ဝေါ်သည့် ချစ်စနိုးအမည်နာမ်စား။

“ပြောလေ ..ခိုင်”

“လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် တိုက်ခန်းလေး တစ်ခန်းရှိရုံနဲ့ မပြည့်စုံဘူး။

ကားလတ်လတ်လေး တစ်စီးလောက်တော့ ခိုင်နဲ့ နန်မှာ ရှိသင့်တယ်နော်”

“နန် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“မြန်မြန်ကြိုးစား။ ထည်ထည်ဝါဝါ တင်မတောင်းနိုင်ရင်

ခိုင်ဆွေမျိုးတွေက နန်ကို အထင်သေးမှာ စိုးတယ်”

“စိတ်ချပါ ခိုင်ရယ်၊ ခိုင်အဒေါ်ကို မပြောပြဘူးလား..နန်နဲ့ခိုင်က

အတိတ်ဘဝဟောင်းက၊ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ဖူးခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ”

“ပြောပြတာပေါ့၊ အစက အဒေါ်ရော၊ အခြားသူတွေရော မယုံကြဘူး။

နောက်မှ..၊ အကြားအမြင် သွားမေးကြတယ်၊ အဲဒီ က ပြန်လာမှ ယုံသွားကြတာ”

“ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် လွန်စွာ ကျေနပ်သွားရသည်။ သိနိုင်မြင်နိုင်သူများသာ

လက်ခံသည့်ကိစ္စဟု သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြချင်သေး၏ ။

*

“ပစ္စုပ္ပန်ကို တည့်တည့်ရှု...ဆိုတဲ့ စကား မင်း မကြားဖူးဘူးလား၊
ပစ္စုပ္ပန်မှာ ခိုင်ပွင့်က စရိုက်မှ မကောင်းတာ၊ အဲဒီ မကောင်းတဲ့ စရိုက်ကို
မင်းလက်ခံတယ်ဆိုမှတော့ ငါတို့ မင်းကို ဘာမှမပြောတော့ဘူး၊
မင်းလုပ်ချင်ရာလုပ်”

ဝင်းထွဋ်၏ ပစ်ပယ်စကား။ အာကာဦးက

“ငါကတော့ မင်းမုန်းချင်မုန်း လုပ်ချင်ရာလုပ်ဆိုပြီး မျက်နှာတော့
လွှဲထားမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအစွဲကို ငါ ရအောင် ချွတ်မယ်”

“ချစ်နေမိတဲ့အစွဲကို ဘယ်အရာနဲ့ ခွာချရမှာလဲ..အာကာရယ်”

ဂုဏ်ယူစဖွယ် လေပြေဖြင့် ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ အာကာဦး
ကျွန်တော့်ကို စူးရဲစွာ ကြည့်၏ ။

*

ခိုင်ပွင့်ကို လက်ထပ်နိုင်ရန် ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းသည်။

ခေတ်ကာလအခြေအနေအရ ကျွန်တော်လိုချင်သည့် ငွေကြေး
အတိုင်းအဆကို ရှာဖွေ၍ မလွယ်ကူ။

*

“နန့်အဒေါ်တို့ဆီမှာ ဦးမြခက်ဆိုတဲ့ ဘော့(စ်)တစ်ယောက်က ခိုင့်ကို

လာတောင်းနေပြီ..၊ နန် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ခိုင်ရယ် မောင့်ကို ခဏစောင့်ပါ။ ခိုင် မျက်နှာမငယ်စေရပါဘူး၊ မောင် ကြိုးစားနေပါတယ်”

“မောင် ကြိုးစားနေတာကလည်း ဧရာမ ကျောက်တုံးကြီးကို တွန်းနေသလိုပဲ၊ ချွေးဒီးဒီးကျ တာပဲ မြင်ရတယ်၊ ကျောက်တုံးက မရွေ့ဘူး”

မဲပြုံးလေးဖြင့် ပြောသည့်ချစ်သူစကားက ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို စားဖျားဖြင့် ခတ်လိုက်သည့်ပမာ၊ ကျွန်တော် နာကျင်စွာ ခံစားရ၏ ။

ဦးမြခက်ဆိုသူနှင့် ခိုင်ပွင့် လက်ထပ်သည့်နေ့က ကျွန်တော် အရူးမီးဝိုင်း၊ အသည်းကြွေမတတ် ခံစားရသည်။

မည်သို့မျှ ဖြေဆည်၍ မရ၊ နေ့ရက်များစွာ သောက်စားယစ်မှုးနေမိသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လျက် အာကာဦးနှင့် ဝင်းထွဋ်တို့ တက်တစ်ခေါက်ခေါက်။

“မနက်ဖြန် ..မင်း အိမ်ကို ငါလာခဲ့မယ်၊ မင်း အရက်မသောက်ထားနဲ့၊ မင်းကို ငါတို့မိသားစု ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးဆီ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ မင်းအဖွဲ့ကို ငါလည်း မချွတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းမီးကို ငါလည်း ငြိမ်းမပေးနိုင်ဘူး၊ ဆရာတော် ငြိမ်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။
ရင်ထဲတွင်အပူမငြိမ်း။

*

“ဒကာပြောပြတဲ့ ခိုင်ပွင့်ဆိုတဲ့ ဒကာမလေးဟာ အတိတ်ဘဝက

ဒကာချစ်သူဆိုတာ ဒကာ သေသေချာချာ သိတာလား၊ ထင်ယောင်ထင်မှားလား”

“တပည့်တော် အိပ်မက်မက်ပြီး သိတာပါ ဘုရား”

“ဪ...ဒါဆို ထင်ယောင်ထင်မှားပေါ့၊ ”

ကျွန်တော် မည်သည့်စကားမျှ မလျှောက်တင်ဖြစ်။

“ထားတော့၊ ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေကိုသာ လက်ခံသင့်တယ်ဆိုတာ ဒကာ တွေးဖူးသလား”

“တွေးပါတယ် ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ ခံစားရလွန်းတော့ အတိတ်ကိုပဲ ဦးစားပေးမိပါတယ် ဘုရား”

“အင်း....အခု ဦးပဉ္စင်းနဲ့ ဒကာနဲ့ စကားပြောနေကြချိန်မှာရော အဲဒီ ဒကာမလေးရဲ့ ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေက ဒကာနဲ့ သက်ဆိုင်နေသေးရဲ့လား”

“မသက်ဆိုင်တော့ပါဘူး ဘုရား၊ သူ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါပြီ၊ အဲဒါကြောင့် တပည့်တော် လောင်ကျွမ်းနေရတာ ပါ ဘုရား”

“ဒကာပြောသလို အဲဒီ ဒကာမလေး ခိုင်ပွင့်ဟာ အတိတ်ဘဝက ဒကာရဲ့ချစ်သူဆိုပါတော့”

“မှန်ပါ့ဘုရား”

“အခုလက်ရှိဘဝမှာ မိခင်အဖြစ် နှမအဖြစ် ပြန်ဆုံတွေ့ရတယ်ဆိုရင်ကော ဒကာ အခုလို လောင်ကျွမ်းနေပါဦးမလား”

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

ကျွန်တော့်နှလုံးသည်းခြေအတွင်းသို့ နှင်းရေစက်များ ဝေါခနဲ စီးခိုလာသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြန်းခနဲဖြစ်သွားရ၏ ။

“သတ္တဝါတိုင်း...သတ္တဝါတိုင်းဟာ သံသရာရဲ့ဆွေမျိုးတွေပဲ ဒကာ၊

လက်ရှိဘဝမှာ ဘယ်လိုပဲ ကြုံတွေ့ကြုံတွေ့ သူစိမ်းဆိုရင် မိခင်လို နှမလို
သဘောထား..ဘယ်မီးမှ လာမလောင်ဘူး ဒကာ”

ကျွန်တော် ဆရာတော်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဦးချလိုက်သည်။
ဦးချရှိခိုးနေရင်းမှ ခိုင်ပွင့်ကို ကျွန်တော့်နှမကဲ့သို့ တွေးမှတ်လိုက်၏ ။ ရင်ထဲရှိ
အပူကြိုးတစ်ချောင်း ထောက်ခနဲ ပြတ်တောက်သွားသည့်အပြင် အပူမီးအားလုံး
ငြိမ်းအေးသွားရသည်။

အနီးရှိ အာကာဦးနှင့် ဝင်းထွဋ်တို့ကို ကျွန်တော် ငြိမ်းအေးစွာ
ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဆရာတော်၏ မျက်နှာတော်ကိုလည်း ကြည်ညိုစွာ မော်ဖူးလိုက်၏ ။

2010-Jan 20

5: 25 (p.m)

(Beauty max မဂ္ဂဇင်း - မတ် ၂၀၁၀)

*

အမှားအမှန်ရွေးပါ

(၁)

မုန်းသူ၏ သတ်ဖြတ်ခြင်းကိုခံရသူသည် (တစ်ဘဝတွင်) တစ်ခါသာ
သေလေ၏။ ချစ်သူ၏ အထင်လွဲခြင်းကို ခံရသူသည်၊ အခါခါ ရင်ကွဲ အခါခါ
သေပွဲဝင်ရသကဲ့သို့ ခံစားနာကျင်ရသည့် အပြင် ထိုဝေဒနာသည်
ဘဝအဆက်ဆက်သို့ပင်၊ လိုက်ပါလိုက်စားလေမည့်ပမာ ထိတ်လန့်ခံစားရပေသည်။

ချစ်သူနှင့် တွေ့ခွင့်မရသည်မှာ တစ်လတိတိ။ တွေ့ခွင့်မရ..ဆိုသဖြင့်
တစ်စုံတစ်ရာက ဟန့်တားနှောင့်ယှက်ထားခြင်းမျိုး မဟုတ်၊ ချစ်သူကိုယ်နှိုက်က
အတွေ့မခံတော့ခြင်းဖြစ်သည်။

တွေ့ခွင့်ရပြန်တော့လည်း သူစိမ်းပမာ၊ စိမ်းပဝါ ခြုံလွှမ်းလျက်။
အစိမ်းသက်သက် စကားကိုသာ စိမ်းကားစွာ ဆိုပါလေ၏။

“ရဲသီဟဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ နင်နဲ့..မလိုက်ဖက်ဘူး၊ ငကြောက်သီဟ..လို့ပဲ
နာမည်ပြောင်းလိုက်တော့”

“မောင်..။ သေသေချာချာ ရှင်းပြခဲ့တာပဲ နန္ဒာရယ်၊ နန္ဒာ
စိတ်အေးအေးထားပြီး..”

“တော်တော့..ဘာစကားမှ မပြောနဲ့တော့ စကားလာပြောတာ၊

ဒါ..နောက်ဆုံး ဖြစ်ပလေ့စေ၊ နောက်တစ်ခါ စကားလာပြောရင် အရှက်ကွဲချင်၊
ကွဲပစေ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်မယ်၊ တရားစွဲမယ်၊ ဒါပဲ၊ မယုံရင် လုပ်ကြည့်လိုက်”

ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိမ့်မည်..ဟု ကျွန်တော် ယုံပါသည်။ သူ့စိတ်ကို
ကျွန်တော် ယုံပါလျက် ကျွန်တော့်စေတနာကို သူ မယုံကြည်။ မမြင်တွေ့။
ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်နေရက်ပြီ။ ကျွန်တော့်ချစ်သူ ဖြစ်ပါလျက်
ကျွန်တော့်ရင်တွင်း ဆန္ဒအရင်းခံကို ထွင်းဖောက် ဖွင့်လှစ်နိုင်ခြင်းမရှိ။

သူ့ကဲ့သို့ ဆတ်ဆတ်ခါ နာချင်ပါလျက် ကျွန်တော့်မှာ
ခံစားရရှိသက်သက်အပြင် အမှန်တရားကို သူ မြင်သာပါစေဟု
ဆုတောင်းမျှော်လင့်ရင်း၊ မမြင်သာလေသောအခါ ခံစားရသည့် ဝေဒနာမှာ ပို၍
ပြင်းထန်လွန်းလေ၏ ။

သံသယနှင့်နှောသော အမုန်းထုထည်ထက် ချစ်ခြင်းမပြယ်သော
နှမြောတသမှု ထုထည်သည် အဆသိန်းသန်းမက ရင်သို့ လှိုက်စားလွန်းလှသည်။
ဒါကို..ချစ်သူသိအောင် ကျွန်တော် မပြောတတ်။ မြင်သာအောင်လည်း ကျွန်တော်
မပြနိုင်။

“မောင့်ဘက်ကနေပြီး ပြန်ဆန်းစစ်ပါဦး..နန္ဒာရယ်၊ ကျောင်းပြီးဖို့
လေးလလောက်ပဲ လိုတော့တယ်လေ၊ မောင်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေအဖြစ်နဲ့ပဲ
ကျောင်းကို နှုတ်ဆက်ချင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့...နှစ်ယောက်ဘဝအတွက် ရှေ့ဆက်ဖို့
ကြိုးစား..”

“တော်ပါတော့ ရဲသီဟရယ်၊ နံရံနဲ့ ပစ်ပေါက်ပြီးသား မှန်ကွဲစတွေကို
ဘာနဲ့မှ ဆက်ပြမနေပါနဲ့တော့၊ ငါ့မှန်ချပ်လေးကို နင်ကိုယ်တိုင်
ဖိနင်းလိုက်ရင်တောင်..ငါ ဖြေနိုင်ပါသေးတယ်။

နင်က..နင်ကိုယ်တိုင် ဖိနင်းလိုက်ရင် ခြေထောက်စူးမှာစိုးလို့ နံရံနဲ့

ပစ်ပေါက်လိုက်တာ။

ငါ နာတယ် ရဲသီဟ၊ နာတယ်..ဆိုတာ မုန်းတာထက် ပိုပြင်းထန်တယ်..လို့၊ နင် သိရင် ငါ့နောက်ကို ဆက်မလိုက်နဲ့တော့”

မီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးများ နှုတ်ခမ်းလှလှ၏ တဆတ်ဆတ်တုန်၊ စကားလုံးများ၊ ပြင်းရှသော ခြေနင်းသံများ.. အားလုံးကို စုဆောင်းကြည့်မိသောအခါ လောကရာဇေဝင်၌ ဒုတိယမြောက်သုဘဒ္ဒါကို နီးကပ်စွာ ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏ ။

သူ့ နာကျင်အမုန်းများ၊ သံသရာရှည်ဦးမည်ကဲ့သို့၊ ကျွန်တော့်နှလုံးသားသည်လည်း ထိုသံသရာ နွေတစ်ကြော၌ ညှာကြွေသစ်ရွက်၊ ဖော်ကွာ..ဥဩကဲ့သို့၊ မျောပါ ကျွမ်းလောင်နေရမည်ကို၊ သူ..မသိလေရောသလား။

*

(၂)

မည်သည့် သူငယ်ချင်းမှ ကြားဝင်ဖြေရှင်း၍ မရ၊ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲဖြေပြီးသောအခါ သူနှင့် ကျွန်တော်..

တစ်စစီ..ဝေး။

တဖြည်းဖြည်း...ကွာ။

တစ်ညာချင်း..ကြွေ။

*

ဘွဲ့ယူသည့်နေ့က ဘွဲ့နှင်းသဘင်တွင် သူ့ကိုတွေ့သည်။

မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေကို သာ သူ စကားပြော၏။ နှုတ်ဆက်၏။
ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်။ ပြီးမပြ။ စကားမဆို။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရွက်ခြောက်ပင်အောက်က မြက်ခြောက်တစ်မျှင်ကို
မမြင်မသိသကဲ့သို့ပင် ၊ သူ ..နေနိုင်စွမ်း၏။

ဘွဲ့နှင်းသဘင်သို့ သူ့မိဘများအပြင် သူ့ခင်ပွန်းမိသားစုတွေလည်း၊
လိုက်ပါလာသည်ကို ကြားရ သိရ မြင်တွေ့ရ၏။

ဖြေရှင်းခွင့် မရနိုင်တော့မည့် အခြေအနေကို လွန်ခဲ့သော နှစ်လခန့်ကမှ၊
သူ ..ဖန်တီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မိဘတို့၏ စိတ်တိုင်းကျ၊ အသိုင်းအဝိုင်း၏ အလိုတူ၊
သူ..ကိုယ်တိုင်က ကြည်ဖြူခဲ့လေပြီ။

*

“ဒီလို အစီအမံကို လက်ခံဖို့ အစီအစဉ်ရှိလို့ မင်းကို
တမင်အပြစ်တင်တာများလား” ဟု သူငယ်ချင်း ဇွန်မိုးက တီးတိုးပြော၏။

“မဟုတ်လောက်ပါဘူး” ဟုသာ ကျွန်တော် ပြန်ပြောဖြစ်သည်။
အပြစ်သင့်သူ ဟုသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံယူ၏။

“သုံးနှစ်ကျော်ကျော် သံယောဇဉ်ကို တိခန့်နေအောင် ဖြတ်လိုက်နိုင်တဲ့
ဓားမှာ..အထင်လွဲတာတစ်ခုတည်းမှ ဟုတ်ပါ့မလား။

အခွင့်သင့်တာနဲ့ ခုတ်ဖို့ ဖြတ်ဖို့ အရင်ကတည်းက တမြဲမြဲ

သွေးထားတာဖြစ်မယ်”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဩဇာက ကျွန်တော့်ကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လျက် ပြော၏။

“မြနန္ဒာက ငါ့ကိုပဲ အထင်လွဲပါစေကွာ၊ မင်းတို့က မြနန္ဒာကို အထင်မလွဲကြပါနဲ့တော့၊ သူ့အပေါ်မှာ ငါ စေတနာမှန်ခဲ့ပေမယ့် အပြုအမူ မှားသွားခဲ့တယ်..လို့ပဲ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ မြင်လိုက်ပါပြီ၊ ချိုချိုမွှေးမွှေး ဆေးပြားလေးကို ငါ မတိုက်တတ်ခဲ့ဘူး။ ဆေးလုံး ခါးခါးသက်သက်ကြီးကို ငါ တိုက်လိုက်မိတာ၊ ငါ့ဆေး ခါးသွားတာ နေမှာပါကွာ”

ရင်နင့်စွာ ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိသည်။ မျက်ဝန်းတွင် ပူဆင်းဖြစ်၏။ မျက်ရည်မဝေအောင် စိတ်ထိန်းသည်။

လူငယ်တစ်ယောက်၏ “ဘဝ” စက်ရုံအတွက် မျက်ရည်သည် ထိုစက်ရုံ၏ အပိုစွန့်ပစ်ပစ္စည်း.. ဟူသာ ကျွန်တော် ခံယူချင်သည်။

စွန့်ပစ်ပစ္စည်းဟူသည် ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းမဟုတ်။ တစ်ယောက်တည်းနေချိန်တွင်တော့.. ငိုမိပေဦးမည်။

*

(၃)

ထိုနေ့က သောကြာနေ့။

သူငယ်ချင်းတွေက တစ်နေရာ။ ကျွန်တော်နှင့် မြနန္ဒာက တစ်နေရာစီ လျှောက်သွားဖြစ်ကြ၏။ ညနေစောင်းမှ ဗန္ဓုလပန်းခြံရှေ့တွင် ပြန်ဆုံဖို့

ချိန်းဆိုဖြစ်ကြသည်။

ပန်းခြံရှေ့တွင် မြေနန္ဒာနှင့်ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေကို စောင့်နေစဉ် သူ့အိမ်က ကား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖြတ်သွား၏။ သူ့အစ်ကို မြင်တွေ့သွားသည်။ မြေနန္ဒာ အထိတ်တလန့်မဖြစ်။

“မောင်..နန္ဒာ..အိမ်က ဆင်းလာပြီ၊ မောင်..နန္ဒာ့ကို ခိုးတော့ အိမ်မှာ ပြဿနာတက်တယ်။ မောင်နဲ့နန္ဒာ့ကို သဘောမတူဘူး..တဲ့။ အိမ်က”

နှစ်ယောက် အသက်အရွယ်သည် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်မျှ။ သူက ကြွယ်ဝသည့် အသိုင်းအဝိုင်းက။ ကျွန်တော်က ဆင်းရဲသားမျိုးရိုး။

အသက်အရွယ်၊ ပညာရေး၊ နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်း၊ ဘဝ ဖြတ်သန်းမှု၊ ခေတ်ကာလ အခြေအနေ..စသည်များကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော် ချင့်ချိန်တွက်ဆသည်။

“ဒီညတော့ နွေဦးမေရဲ့အိမ်မှာ နန္ဒာ...သွားအိပ်လိုက်ပါလား။ ဒါမှမဟုတ်..သက်သက်မာ အိမ်မှာ အိပ်၊ မောင် လိုက်ပို့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင်..စီစဉ်ရဦးမယ်လေ..ဒီည။ မနက်ကျမှ မောင်..လာခေါ်မယ်၊ အဖေနဲ့အမေ့ကို ဒီည ပြော၊ မနက်ခိုးပြေး တော်သေးတာပေါ့။ အခု..ပြော၊ အခု ..ခိုးပြေးဆို၊ ဖြုန်းစားကြီး။

အဝေးကြီးကို ခိုးမပြေးဘူး။ မနက်ကျရင် နန္ဒာ့ကို မောင့်အိမ်ခေါ်လာမှာ။

လက်ထပ်စာချုပ်တွေ ဘာတွေ မဝယ်ရသေးဘူးလေ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါဆို..နွေဦးမေဆီကို မောင်လိုက်ပို့” ဟု မြေနန္ဒာပြော၏။ ကျွန်တော် ရင်ပေါ့ရသည်။

*

မနက်လင်းသည်နှင့် မြနန္ဒာ သူ့အိမ်မှာ ရှိနေမည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နွေဦးမေ၏ အိမ်သို့ သူ့ကို လိုက်ပို့ပြီးလျှင်ပြီးချင်း သူ့အိမ်သို့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်၏ ။ သူ့အစ်ကိုနှင့် တွေ့သည်။

နွေဦးမေ၏ အိမ်လိပ်စာကို ကျွန်တော် ပြောပြသည်။ ညတွင်းချင်း သွားခေါ်ပါရန် ကျွန်တော် အကြံပြုသည်။

“အသက်တွေက ငယ်သေးတယ်လေ၊ သူ ..စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘာမှမလုပ်စေချင်လို့ပါ”

ဟု ဖုန်းထဲမှ ကျွန်တော် ပြော၏ ။

“အေး၊ ကျေးဇူးပဲ” ...ဟု သူ့အစ်ကို ပြောသည်။ မြနန္ဒာကတော့ ကျေးဇူးတင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။

*

တနင်္လာနေ့ ကျောင်းပြန်တက်မှ သူငယ်ချင်းတွေ သိကြသည်။ မြနန္ဒာအနားသို့ ကျွန်တော် ကပ်ခွင့်မရတော့။

သူ့အိမ်က ကျောင်းသို့ စိတ်ချလက်ချ လွှတ်ရဲလောက်သည်အထိ ခိုင်မာနိုင်ကြလေပြီ။

“နင့်ရည်းစားကိုယ်တိုင်က သူ မယူချင်ပါဘူးဆိုပြီး

ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလို့ ငါတို့ လာခေါ်တာ” ဟု သူ့အစ်ကို ပြောပြကြောင်း နွေဦးမေမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော် ပြန်ကြားရသည်။

ရည်ရွယ်ရာ ရွဲ့စောင်းသွားလေပြီ ဟု၊ ကျွန်တော် သိ၏ ။ ချစ်သူ မနစ်မွမ်းသည်ကိုပင် အမြတ်ထားကာ ကျွန်တော် ဖြေသာခဲ့ရသည်။
သို့သော်..ရင်တွင်းဆန္ဒအမှန်ကို ချစ်သူ...မမြင်။

*

“ရှာရ..ဖွေရ၊ ရုန်းကန်ရတာ ကို နန္ဒာမကြုံဖူးဘူးလေ။ မောင် ပင်ပန်းမှာ မကြောက်ဘူး၊ နန္ဒာ ပင်ပန်းမှာကို မလိုလားလို့ပါ။

စောသေးတယ်လေ နန္ဒာရယ်။ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စ၊ အရွယ်က ဟိုမရောက် ဒီမရောက်။

ဘဝက ..ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ရုန်းကန်ပြသလို နာရီပိုင်းနဲ့ ပြီးပြည့်စုံသွားတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါဆို ချက်ချင်း ပြောပြပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ မလိမ့်တပတ် လုပ်သလဲ”

“နန္ဒာ မလိုက်နာမှာ စိုးလို့ပါ၊ မောင်စေတနာနဲ့ပါ..နန္ဒာရယ်၊ မောင်ပြောတာကို ယုံပါ။

မယူနိုင်ဘူးလို့ မောင် လုံးဝမပြောဘူး၊ အချိန်မတန်သေးဘူးလို့ပဲ မောင်ပြောတာ”

“တကယ်ချစ်ရင် ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မလိုဘူး သီဟ၊ သတ္တိနည်းတာကို ကယ်တင်ရှင် အရေခွံနဲ့ မဖုံးနဲ့”

“နန္ဒာ မှားနေပြီ”

“မမှားဘူး၊ နင့်သဘောထားကို ထင်းခနဲ မြင်ပြီးပြီ။

နင်..အကြောင်းကြားလိုက်ရင် လာခေါ်ကြမယ်။ နောက်..ဘယ်တော့မှ ပတ်သက်ခွင့် မရတော့ဘူးဆိုတာလောက်တော့ နင် တွေးသင့်တာပေါ့”

“တွေးတယ်၊ တွေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နန္ဒာ နစ်မွန်းမှာထက် စာရင် ကျန်တာ ဘာဖြစ်ဖြစ်လို့ မောင် ဆုံးဖြတ်တာပါ။ ရောဂါကြီး..လို့ ဆေးခါးခါးတိုက်မိတယ်..ပဲ ယူဆပေးပါ နန္ဒာရယ်။ ချက်ချင်း မသက်သာရင်တောင် တစ်နေ့တစ်ချိန်မှာ ဆေးအာနိသင်ပြမှာပါ။ ဆေးချို့ချို့လေး တိုက်ပြီး အလိုမလိုက်ချင်တာပါ။ မောင့်စေတနာကို အချိန်ယူပြီး မြင်အောင် ကြည့်ပေးပါ”

“ကြောက်ရင် ကြောက်တယ် ပြောစမ်းပါ။ လောကဓံကို ကြောက်တယ်..ပေါ့။ တခြားစကားတွေနဲ့ ကာမနေနဲ့”

“နန္ဒာ ဆင်းရဲမှာပဲ၊ မောင်..ကြောက်တာပါ”

“ဆင်းရဲမှာကြောက်ရင် ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။ ဘာ..ခက်လို့လဲ”

“အချိန်မတန်ဘဲ ဘာမှ မလုပ်သင့်ဘူးလေ၊ မိုးရွာမှ ပျိုးကြဲရတာ ၊ အနာမှည့်မှ ပြည်ညစ်ရတာ ”

“မိုး..မရွာလည်း ရေသွင်းပြီး စိုက်လို့ရတယ်။ အနာမမှည့်လည်း ထုံဆေးမေ့ဆေးပေးပြီး ခွဲထုတ်လို့ရတယ် မီးလောင်နေတာကို ရေ..မရှိလို့ မငြိမ်းဘူး..လုပ်ရမယ့်ခေတ် မဟုတ်ဘူး။ ရှိတာနဲ့ ငြိမ်းရမယ့် ခေတ်။ ကြုံတွေးလို့ အဆင်မပြေရင် အဆင်ပြေတဲ့နည်းနဲ့ ချက်ချင်း ဖြေရှင်းရတဲ့ ခေတ်”

လိုရာဆွဲ၍ ပြောသော စကားဟု ကျွန်တော် သတ်မှတ်ဖြစ်သည်။

“အခု.. မောင် ချက်ချင်း ဖြေရှင်းလိုက်တာလေ။ အသင့်မြတ်ဆုံး

ဖြစ်မယ့်နည်း”

“ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ဆုံးဖြတ်တာ မဟုတ်လား၊
ရဲသီဟဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ နင်နဲ့ မလိုက်ဖက်ဘူး၊ ငကြောက် သီဟ..လို့ပဲ
နာမည်ပြောင်းလိုက်တော့”

“မောင်..၊ သေသေချာချာ ရှင်းပြခဲ့တာပဲ နန္ဒာရယ်၊
နန္ဒာ..စိတ်အေးအေးထားပြီး”

“တော်တော့။ ဘာစကားမှမပြောနဲ့တော့..”

အထင်လွဲသူသည် ရင်ကွဲအောင် မည်မျှဖြေရှင်းစေ..ထင်ချင်သလိုထင်၊
လွဲချင်သလို..လွဲနေမည်သာဖြစ်၏ ။ ဖြေရှင်းခွင့်ကိုပင် မပေးချင်တော့။

*

(၄)

ငယ်ငယ်က ကျွန်တော့်အနာကို အမေ ဆေးထည့်ပေးသည်။
ခြေသလုံးသားတွင် ပေါက်သော ယားနာထူလပျစ်။

အနာကို ဆပ်ပြာနှင့် ဖိပွတ်ဆေးသည်။ သွေးခြင်းခြင်း နီသည်။
ပြီးနောက် ဒုတ္တာနှင့် နနွားတက်ကို သွေးပြီး အသားနီလန်နေသော အနာနေရာ..သို့
များပြားစွာ လိမ်းပေးလေ၏ ။

အမေ တစ်ခါလိမ်းပေးတိုင်း ကျွန်တော် တစ်ခါအော်သည်။
အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် စပ်ဖျင်းလွန်းလှ၏ ။

အနာကို ဆပ်ပြာဖြင့် ပွတ်ဆေးသည်မှ..ဆေးထည့်ရသည်အထိ

အော်ဟစ်ရ၏ ။ အမေ့ကို ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးခဲ့မိသည်။

စပ်လွန်း၍ ထွက်ပြေးလျှင်လည်း အမေ ရိုက်သေးသည်။ ရိုက်လိုက်
စပ်လိုက်ဖြင့် ဒုတ္တံနှင့် နန္ဒင်းတက်ထည့်ပြီး သိပ်မကြာခင်တွင် အနာမှ
အရည်ကြည်များ စီးကျပြီး သက်သာစပြုသည်။

နှစ်ရက်ခြား သုံးခါလောက် အစပ်ခံလိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော့်အနာများ
သက်သာပျောက်ကင်းခဲ့ဖူးသည်။

*

အနာရောဂါတိုင်းအတွက် အချို့ဆေးသည် ခါးသက်၏ ။
အချို့ဆေးသည် စပ်ဖျင်းခံခက်၏ ။

*

ချစ်သော မြန်နွာကို ကျွန်တော် ခါးသက်စွာ ကုစားခဲ့မိသည်။ ။

2009 – Now 17

10 : 05 (a.m)

(2010 ဧပြီ ၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်း)

*

